

Марія МАТІОС АПОКАЛІПСИС

Мойсееві Фішбейну

1

У НЕДІЛЮ, до сходу сонця, після сходу сонця й заходу, до служби Божої, під час читання Євангелія й після триразового панотцевого благословення, в Тисовій Рівні на повен голос і пошепки іншої бесіди, ніж про те, що

*або зачнеться нова війна,
або на край упаде яка інша кара,
а спокійна година встановиться людям
хіба що по смерті, —*

не було й не могло бути.

Бо ні в Тисовій Рівні й ніде інде, куди ступала нога цих світових вояків і світових гешефтарів із обкладеного горами й обвіяного вітрами села, що сподобило собі ім'я найтвердішого в світі дерева — *тиса*, ні з твердими, ні з м'якими, й ні з якими іншими людьми ще не траплялося такого дива, щоб здорова з вечора людина на ранок упала в лежу, три роки лежала снопом, та де там лежала — три роки спала непробудно, а тут не на Великдень і не після ворожби, а просто так, на очах мало не зомлілої невістки, зранку, по трьох роках небуття підвелася собі з постелі, роздивилася, не пізнаючись, по стінах і хоч не надто твердо, але таки пішла своїми ногами до порога, ніби подибулькала після нічного сну до виходку.

Після того, *що* і *як* далі переказували охочі переказувати чужі гаразди й біди, в м'якої людини волосся бралось догори, а в твердої — на очі наvertsалася сіль.

Та прости, Господи, їх усіх із тими поголосками, брехнями й фантазіями.

Єдина правда полягала в тому, що Тимофій Сандуляк суботнього ранку таки вернувся з того світу, де нікому бути ще не доводилося, звідки живим ніхто ще не вертався.

А що Сандуляк побував на *тому* світі, в Тисовій Рівні не мала сумніву навіть мала дитина, не те що замшілі праведники, визнані знахарі, а також викінчені злодії й обліковані дури світи.

— Ти хто? — Тимофій витріщив на невістку Софію нібито заспані, нібито п'яні балухаті очі. Підвівся з ліжка так несподівано впевнено, що сторонньому, коли б тоді такий нагодився в хаті, могло видатися: чоловік добре й не встиг задрімати, а вже невтихомирени хорти чи всюдисущий гонимарник-дідько підбивають його зробити дрібну шкоду в господарці.

Софія — саме на той мент — кочергою пхала в піч таси з тістом на хліб. Отож із несподіванки, навіть коли б сама того хотіла, не могла впасти далі, як на холодний припічок. Коцюба миттєво випала їй із рук, ударивши по пальцях ніг, але перелякана всмерть Софія того навіть не завважила. Якусь коротку мить безумно дивилася на геть голого — схожого на кістяк — сивого старця з обвислою сухою шкірою, з обвислим масним волоссям, із довгою білою бородою. Він мовчком, але таки рішуче сунув на неї, вириваючи на ходу з носа тонкі й прозорі еластичні трубки.

Відтак невістка чи то сіла, чи то приклеїлася до підлоги, проте за мить схопилася й вилетіла в сіни так нагло, що застрягнула, очевидно, в горлянці трубки старий, таки більше схожий на мару, ніж на живого чоловіка, висмикував звідти довше, ніж моторошний жіночий крик розтинав порожнє вранішнє подвір'я.

„*I-i-i-i, нуждочко моя велика!!! Кінець світу! Рятуйте!!!*” — несамовито волила Софія, вимахуючи білою хустинкою, здертою з голови чи не з волоссям, і кидалася з одного боку загородженого обійстя в інший бік, так, ніби не мала розуму відчинити хвіртку на вулицю.

... Що було по тому, вже мало кого цікавило.

Тисову Рівню, враз схарапуджену неймовірною новиною від млина на *в'їзді* до млина на *виїзді*, після жіночого лементу й хапливого заламування рук, після мовчазного чоловічого втихомирення, цікавили лише дві речі.

Перша — що буде з Сандуляками далі. Друга стосувалася обізнаніших із давньою й дивною історією цієї відлюдькуватой родини, а також тих, кого шкребла мовчазна думка про кару Божу, що наздоганяє людину саме тоді, коли людина перестала думати навіть про можливість цієї кари.

А вже на самісінькому споді, десь навіть далі, аніж за завмерлою зо страху душечкою — і в тих, і в тих — калачиком згортався набубнявілий хробак неспокою: а раптом... а може... і в нас... і з нами... щось таке... схоже... прости, Господи...

2

НА ПІСКАХ (так споконвіку в Тисовій Рівні називався дальній — горішній — кут із незвично добірними для гірської місцини ґрунтами) ще від часів Франца-Йосифа, але точно, що до Першої світової війни, осібно жили самі австрійські колоністи. Так, може, хат із десять. Були то здебільша колишні збіднілі міщани альпійських ландшафтів. Крутійка-доля, пошуки добра й жадоба помірних авантюр, занесли їх між чорні й густі лісисті гори Буковини, що здалеку обіцяли мрійникам неміряні статки, невігаданий душевний спокій і впокорені пристрастями сутінки життя.

Між робітних, а надто — кмітливих і винахідливих на всяку новизну австріяків та швабів¹ випадково, чи, може, й ні, на Піски затесалися три єврейські родини, що їм не знайшлося вигідного місця для осідку в сусідньому з Тисовою Рівнею містечку — *итетлі* Вижниця, в надмірно скупченій єврейській колонії вздовж повноводого Черемошу.

А може, Шльома Бухбіндер, Абрам Машталер і Леон Райх, кожен зі своїм постійно поповнюваним кагалом старих і малих, самі не побажали плодити власні нестатки чи й мозолити очі менш успішним родичам та одновірцям. Тож обрали собі ці три родини місце для життя подалі від людних доріг та тьми заздрісних очей.

Так чи інак, людська мішанка на Пісках мало чим відрізнялася від мішанки на Царині, коло Млинів чи на Лугах, в решті кутків, де текло собі коли тихе, коли буйне життя Тисової Рівні.

¹ Шваби — протонародна назва німців.

Одразу за єврейськими городами, на клаптику масного й рівного, як людська долоня, ґрунту, осів щойно одружений сільський мельник Тимофій Сандуляк, що якимсь дивом відкупив у Абрама Машталера (а не навпаки!) сім фальчів² землі, де й звів собі будинок на дві кімнати з сіньми посередині й відкритим ганком до дороги.

Позаду мельникового обійстя, трохи ближче до Черемошу, де на громадських лугах від весни до пізньої осені паслася сільська худоба, гналася в небо осика. *Трепета* потутешньому. Та така височенна, що, коли б вилізти на її верх, казали старі люди, звідти можна вздріти сніжну корону Чорногори.

Проте навіть найбільші бешкетники Тисової Рівні — діти — чомусь ніколи не наважувалися обдерти своїми колінами самий верх білого, завжди тремкого дерева, ба навіть не намагалися зачепитися за гілля, що звисало мало не до землі, — аби погойдатися над запахущим від медунки, деревію та конюшини пасовищем.

Від ранньої весни й аж до передзим'я трепета невтомно лопотіла своїм полохливим листом та світила білими — мало не сметанними — боками навсібіч Пісків, здалеку вирізняючись стрімким гоном поміж іншими, аж ніяк не карликовими, деревами цього багатолюдного сільського кута.

Та вгнатися за її ростом жодному дереву було не під силу.

Ні на Пісках, ні в усій Тисовій Рівні.

З оцієї ось самотньої сільської трепети й почався перепис Сандулякової — до того звичайної на всі боки — Долі.

ЯКОСЬ ПІД ОСІНЬ хотів було Тимофій зрубати нижнє — обвисле, як нестрижені чоловічі вуса, — гілля трепети та зробити з нього настил для підлоги в stodолі. Вже тримав занесену догори сокиру, вже на око міряв довжину обчухраного ломаччя, як тут мало не з річкового коловороту вигулькнула худа, мов скіпка, й бліда, що визбиране молоко, Машталерова дружина Естер із перекинутим через ліве плече випраним шматтям.

— Не чіпай його! — спочатку скрикнула, а далі мовила тихо: — Це дерево прокляте... — Естер говорила так, ніби мала намір стати під лезо сокири, проте при цьому дивилася Тимофіїві просто в вічі.

— Дерево як дерево... На підлогу — якраз, — непевно відповів знічений Тимофій. Проте сокиру опустив.

— Ти не знаєш! Ваші люди кажуть: це дерево зле! Коли Йосип і Марія сховалися під осику від Ірода, всі дерева позмовкали, одна лиш осика шелестіла своїм листом... і виказала їх.

— Таке скажеш... — знизав плечима Тимофій.

— ... А ще кажуть, що на трепеті повісився Іуда Іскаріот. А ребе казав: „Іш крайот”. Ребе казав, це *чоловік околиць*. Околиць... Вони, з околиць, не розуміють, що діють, коли діється воля Божа... — Естер ніби й не зауважила Тимофіївого знічення. — Трепета відтоді завжди тремтить зо страху. І ще кажуть, що осику не можна брати на будівництво дому, бо від хвороб уся родина тремтітиме день і ніч, як це дерево. Осиковою палицею не можна бити ані худобину, ані людину, щоб вони не скручувалися в три погібелі. — Естер

² Фальча — давня міра. Фальча землі дорівнювала 89,06 кв. сажнів, сажень — 1,72 м.

і сама чомусь тремтіла так, ніби вся вона була з осикового листу, чи ніби дуже змерзла. — Хіба що зроби з трепети огорожу навколо обори, де ночує твоя худоба. Жодна відьма, ані чортиця, ані упириця, ні інша нечисть не залізуть уночі до корови й не зіп'ють її молоко, коли у дворі є осиковий прут.

... Сусідчину тиху, але доволі сміливу, розмову Тимофій послухати послухав, проте приступне гілля зрубав, лякливе листя обчухрав і спалив у себе перед хати, а з осикових чурків зробив підлогу в столі.

Якийсь час по тому, на самого Андрея, у двох найближчих сусідів одночасно народилися діти: Тимофієва дружина Марія вчинила Сандулякові сина — русявого Андрія, а Естер вродила Машталерові чорненьку дівчинку, яку чомусь назвали Андреєю. „А може, і в жидів є таке ім'я”, — Тимофій про те не питав, проте в голові собі відклав.

А далі була війна. І Сандуляка, й багатьох інших із Тисової Рівні забрали до цісарового війська.

Мститися за смерть кронпринца.

3

КОЛИ ТИМОФІЙ повернувся з Сербії, Машталерова Естер, обкладена ще двома дітьми, вже була вдовою. Черкеський козачий загін, що стояв постоем у Тисовій Рівні не так довго, як страшно, лишив по собі й згадку про грабунки, й згадку про забиття євреїв. Серед забитих був і Абрам Машталер, що на біду собі й своїй родині нагодився в Хаїмову (Меламеда) корчму по ханукальні свічі саме на момент погрому.

А ще черкеси лишили кілька череватих після згвалтування рівнянських молодичь та породили чорні прокльони погорблених віком дідів — навздогін куряві з-під копит вічно втомлених і вічно голодних на війні коней.

За півтора року після черкесів Тисовою Рівнею під час Брусилівського прориву знову прогарцював іще один — не менш дикий на грабіж — загін русаків, який, щоправда, великого людського погрому не чинив, але на бабів і жінок тримав нюх не менший, аніж кріс на ослаблого у війні австріяка.

Після наглої загибелі чоловіка Естер довго ходила в чорному. Як і решта односельчанок — гуцулок, австрійок, німкень, польок і єврейок, що їхніх чоловіків порозкидало по близьких і дальніх закутках землі (і не знати, чи навіки, чи лише на час воєнної хуртовини). А далі Естер чомусь завжди ходила селом простоволоса, в неодмінному супроводі дітей — Андреї, Йосипа та Юдіти. Деяким добропорядним газдинькам це подовжило язика: „А чи, бува, повдовіла жидівка не стратила розум?”

Сандуляків Андрійко, верткий і непосидючий, весело дражнив старшу Машталерову дівчинку *сестричкою*, смикав за довгі коси, заплетені туго, аби приховати смолянисті кучері, які сягали їй литок. Або нервово, хоча й без злості, куйовдив корону Андреїних грубезних кіс, навхрест закладених довкіл кругленької дитячої голівки.

На це Андрея так само незмінно погордливо біла Андрійка по метких пальцях і щораз однаково неприязно цідила крізь дрібні щербаті зуби:

— Поки твій тато був на війні, мого тата закатрупили черкеси, — зневажливо сіпнувши правим плечем, ішла з-перед Андрійкових очей і зникала в густих кущах жасмину на межі Сандулякового та Машталерового обійсть.

Естер після кожної словесної перепалки між дітьми „давала доньці шміру” тонкою лозиною — як не по босих ногах, то по сідничках. Але це не заважало Андреї щоразу починати розмову з малим Сандуляком незмінними — нібито навіки завченими — словами „поки твій тато був на війні...”.

Машталерка із Сандуляками трималася якщо й не тепло, то, принаймні, чемно й рівно. Як то буває між не близькими не за духом, а територіально сусідами.

А та дитяча приязнь Андрія й Андреї, що була тоді, коли їх ділив лише паркан, пропала, ніби її й не було ніколи.

4

... **В АНДРІЙКА** вже прорізався пушок над верхньою губою, коли одного надвечір'я Андрея в білій лляній сорочці із пришпиленими до неї липовими та жасминовими суцвіттями, дикими рожами та тугими голівками деревію, із незвичним рум'янцем на щоках і дивним блиском в очах уперше з часів своєї упертої дитячої образи стала на порозі сусідської хати.

— Що тобі, біднятко? — Сандулякова Марія звела вічно смутні свої очі на кучеряву, пишну, як голівка квітучого маку, і запашну з голови до ніг, дитину — і сама собі подивувала, якою незвичною красою світилося личко дівчинки, котра ось-ось — і стане дівчиною. А може, вже й стала нею.

— Мама Естер просила вас усіх приходити до нас на Пурім. І ще казала, що можете брати свою домашню переберію з Маланки, бо у нас на всіх одягу не вистачить.

— На Пурім?! — Сандулякова витирала мокрі руки об фартух і гарячково згадувала юдейські свята, щоправда, не такі чисельні, як у них, православних.

Та навіть на її кущий жіночий розум, Пурім якось ніяк не випадав юдеям посеред літа. До того ж, цьогорічний Пурім юдеї Тисової Рівні вже святкували десь трохи більше, ніж через місяць після християнських Різдвяних свят.

Марія радше була би подумала, що Естер запрошує чоловічу частину Сандулякової фамілії на поминальний Кадіш: „У жидів своїх Отченашів, своїх Кадішів³ також багато. Як у православних — молитов для кожного малого й великого святця”. Проте Марія також знала, що юдеї тужать за померлим строго сім днів. Це в них *шіва* — родина сидить на підлозі, а чоловіки сім днів не голяться.

Після того ані дев'ятини, ані сороковини за вмерлими юдеї не справляють. Хіба що впродовж одинадцяти місяців та щороку в *йорцайт* — роковини смерті — читають поминальний Кадіш.

Та в Тисовій Рівні синагоги не було. І через те в Маріїній голові все сплуталося водномить від сорому за незнання юдейського звичаю, а ще більше — від несподіваного запрошення Машталерчиної дитини.

³ Кадіш — молитва жалоби.

5

МАРІЯ ВПЕРШЕ ПОЧУЛА юдейський Кадіш, коли всі zostали в живих євреї Тисової Рівні — від млина при *в'їзді* до млина на *виїзді* — прийшли в дім Машталерки після черкеського погрому в Меламедовій корчмі, щоб відчитати по убієнному Абрамові жалобну молитву. То були переважно зубожілі сільські юдеї. Ані мобілізовані до війська, ані масово вислані поза межі Буковини, як галицькі юдеї, до віддалених губерній Росії. Не стали вони й біженцями: таким уже й тікати не було з чим. Хіба що від свого віку.

Тоді Марія прийшла до Машталерки одразу, як родина вернулася з єврейського цвинтаря на краю села, де поховали Абрама за кілька годин по тому, як він був зарубаний черкеською шаблюкою. Найпростішу дерев'яну труну, з грубо тесаних дошок, до того ж різної породи, оскільки однакової знайти на той час було важко, нашвидкуруч збив однорукий Марко — тесля з іншого сільського кута — Царини. І смішного колись Абрама Машталера, який поверх лапсердака чомусь носив гуцульський кептарик із тонкої козячої шкіри, ретельно обмили — той же однорукий Марко і старший син Шльома Бухбіндера — Єгуда, бо не могли допустити вбиту горем Естер до споглядання чоловікового тіла, перерубаного мало не надвоє, та й поховали Абрама без плачу й голосінь, загорнувши перед тим у лляний саван — *тахріхім*.

Марія в чорному стала на порозі Машталерової хати. Естер із трьома дітьми сиділа на підлозі. Чоловіки на головах мали чорні ярмулки.

Сандулячка й собі присіла край стіни під вікном. Довго вагалася, чи сидіти мовчки й мовчки просити свого християнського Бога за убієнну душу покійного Абрама, чи все-таки перехреститися.

Люди в хаті стиха перемовлялися. Шльома Бухбіндер надрізував ножицями краї їхніх кофтин, лейбиків і сорочок. Марія простягнула Шльоми край і свого кептарика. Шльома важко зітхнув, проте надріз зробив. Але в самому кутику. Та й то з виворітного боку, так, що знак був майже непомітний.

Потім Шльома читав юдейську молитву по убієнному, однак вона не мала в собі звичної для Тисової Рівні розпуки. Далі, зрозумілими для Марії словами, він казав про віру у Всевишнього, спокуту й порятунок, а ще далі — прославляв святість Бога.

Коли Марія зібралася додому, чорна від туги Естер тихо їй сказала:

— Маріє, дякую за міцву...

— Хто дякує за мертвого, жінко?!.. — мало не скрикнула Марія.

— Е-е-е, ні... *Мицва* по-нашому — це добра справа. Ви зробили добру справу, Марію, відвідавши нашу родину в жалобі.

Якось, разом вибиваючи дерев'яними праниками визолене білля на ріці, Естер поскаржилася Сандулячці, що й війна не скінчилася, і рік минув по убієнному Абрамові, а нема кому поставити на його могилі надгробок. Будь-який вона не хоче, а такий, як треба, міг зробити лише майстер Коган, що жив у Вижниці. Та чи й Когана не забили?

6

... **ВИЖНИЦЬКИЙ МАЙСТЕР** Фейгел Коган слухав Сандулякову неухважно, але й не довго:

— І ти мене ще довго будеш просила за Абрама? Пришли ліпше свого хлопця, навчу різьбити по каменю. Бо нема кому. А мої руки не встигають робити надгробки. Мруть людей, лиш попи тішаться, бо роботу мають.

... Один раз і ще раз подумала Сандулячка, і через два дні сама приїхала конем до Когана помагати. А сина лишила на господарці. Хто його знає, як воно може бути? Черкеси й русаки не лише юдейських чоловіків умертвляли.

Фейгеле довго крутив головою, зачувши, що замість чоловічих рук йому пропонують дати різець у руки жіночі, далі махнув рукою, а потім сказав:

— Фейгел не такий безсердечний, щоби жінку вчити писати на камені, поки її чоловік не прийшли із тої проклятої війни. А скільки не прийде, Боже ти мій! — ухопився за голову обома руками: — Ліпше дивися. Трохи на мене, бо вже ні одне жіноче око не дивиться на старого Фейгеле, або краще дивися на камінь. Камінь завжди скаже більше, ніж людина. І скаже тільки правду.

Та й узяв до рук різець.

... Коли всі ті химерні, чудернацькі знаки, сумлінно й неспішно стесані справа наліво, один до одного притулилися під Когановим різцем, Марія вслід за Коганом витерла рукавом сорочки спітніле чоло, так, ніби сама припасовувала німий жаль за Машталером у камінь.

— Як там написано, Фейгеле? — несміливо запитала Сандулячка, коли порохи з надгробка було здмухано, а літери сухою шматою витерто.

— О-о-о, жінко... — Коган скручував потертий тютюн у вижовклу газету. — Тут є ім'я Абрама, тут буквами записано день, коли Абрама порубали, дивися, — водив жовтим від курива пальцем по звивистих знаках, — п'ять тисяч шістсот сімдесят п'ятого року. Але найважливіше написано таке: „На світі є три корони. Корона Тори, корона священного служіння і корона Царства. Але над усіма ними — корона доброго імені”. Отаке тут написано, жінко. А вже не написано, але знай собі від мене, що останню корону носити найважче. Це каже тобі старий Фейгеле Коган, який нагадує живим про мертвих, а вони не завжди його чують.

— Я чую, — навіщось заспокоїла Марія майстра, а далі вони зладували Абрамів надгробок на фіру, позичену Сандулячкою в сільського священика, й жінка взялася за віжки: „До вечора треба в Тисову Рівню. На жидівський цвинтар”.

7

... **ОТОЖ, КОЛИ РАПТОВО** розквітла Андрея попросила Сандуляків прийти до них на Пурім, Марія з несподіванки все поплутала й подумала: Машталерка кличе на ще один Кадіш, на поминальну молитву, адже поминає Абрама щороку, як гуцули поминають своїх.

Сандулячка знала, що воно, звичайно, не годиться юдеям Кадіш відчитувати з православними. Та знала й інше: „Коли немає на Піску десяти жидівських чоловіків старше тринадцяти років, як того вимагає юдейський звичай, то що робити бідній вдовиці

Естер, як не покликатися на сусідів? Вона таки щоліта поминає Абрама, бо саме літня днина забрала в неї чоловіка, а в дітей батька. І Естер це не годна забути дотепер”.

— Андрее! — ще раз витерла руки об верхню спідницю Сандулячка. — А ти нічого не переплутала? Мама точно кличе на Пурім? Не на Кадіш?

Дівчинка засміялася, аж чорне, як смола, розплетене волосся затрусилося на плечах:

— Тітко Маріє! На Пурім, кажу ж вам, на Пурім! Беріть переберію, всі свої костюми й маски та й ходіть до нас. Пурім — це найвеселіше з найвеселіших свят. Кажу ж вам, це — як ваша Маланка. Шкода, що у вас так мало дітей. Жидівські діти найбільше люблять Пурім і пурімшпілі.

Порадившись із Тимофієм, Марія переберію брати не брала — якось не випадало християнам маланкувати серед літа, але щоб не засмучувати Естер із дітьми, дала Андрієві від різдвяної циганської носі широкого капелюха із загнутими доверху крисами і втиканим у нього гусячим пір’ям та пришитими драптою двома круглими дзеркальцями.

Самі вони з Тимофієм одягли літні вишиті сорочки з тричвертьковими рукавами, а Марія накинула на шию разок іще весільних своїх коралів.

Повеселіла Естер із трьома дітьми, одягнутими поверх звичного свого — щоденного — одягу в марлеві костюми з різнобарвних клаптів, пофарбованих квітковим, бузиновим та буряковим соком, із квітковими коронами круг голови та шиї, сама в сірому лейбику, прикрашеному такими ж китицями з цвіту липи й деревію, як у старшої дочки Андрії, зустріла Сандуляків на порозі ганку великою мискою трикутних піріжків.

— З маком? — не чекаючи особливого запрошення, Андрій пригостився найперший.

— З маком. Пригощайтеся, прошу вас. Ці піріжки називаються *гументаші*. Вуха Амана. А це, — Естер брала із піднесеного Андреею плетеного кошика печиво різної форми, оздоблене візерунками з лісових та садових ягід, і клала кожному в руку, — це хліб радості. І не дивуйтеся, — відчинила двері спочатку в захарашені сіни, а далі — в кімнату, прибрану квітами та зеленню, як до Трійці, й сама всадила кожного за стіл, накритий не вельми багато, проте гарно. — Ми з дітьми сьогодні святкуємо малий Пурім. У нас так можна: кілька разів святкувати Пурім.

— Як це? — Андрій без устиду вибирав печиво з дерев’яних формочок у вигляді зайчиків, зірочок, кілець та півмісяця, повільно смакуючи його з холодним — із погребу — узваром.

— Це так, якби ми два рази святкували Маланку? — запитала й собі Марія.

— Не зовсім, — усміхнулася Естер.

Було видно, що їй хотілося бути радісною.

— Наші звичаї дозволяють нам мати й такі свята — з особливої вдячності комусь за добру справу. Або за те, що хтось відвернув від нас небезпеку. Тоді можна справляти малий Пурім тоді, коли самі захочете. Сусідня Вижниця святкує малий Пурім щороку на честь місцевого бургомістра, який не дав жидів на смерть черкесам. — Естер передихнула і докінчила: — А ми тут із дітьми також знаємо, кому й за що дякувати...

— Таке скажете... — вперше подав голос Тимофій, донісши до рота „вуха Амана” лише наполовину.

Він зрозумів: Естер згадує надгробок Абрамові. Той, що його під час війни допомогла зробити Марія.

— У Книзі Естер описано, як у давні часи в Персії царський міністр Аман зажадав знищити всіх юдеїв. Але цариця Естер та Мордехай розгадали задум Амана. І юдеї були врятовані. Тому на Пурім з радістю поїдають „вуха Амана” і влаштовують пурімшпілі — веселощі з перевдяганнями, жартами, дарують одне одному подарунки, дають милостиню бідним. — Ненадовго замовкла. — Але, якщо подумати, в кожного свій Пурім, пов’язаний із кимсь. У нас із дітьми, — Естер обвела очима той край столу, за яким сиділи її діти, — пов’язаний із вами, мої сусіди. — Докінчила весело, але чомусь після того одразу й заплакала, така дивна сьогодні Машталерка.

За розмовами, сміхом, частуваннями-пригощаннями на Тисову Рівню з гірських верхів сповзав вечір.

Діти ще бавилися поза городами в лузі.

Жінки перебралися до Сандуляків дивитися на Маріїне шиття.

А Тимофій стояв у кінці садиби. Колись гарно прибраної й завжди доглянутої. Тепер вона йому скидалася на сироту.

Все виглядало майже так само, як за Абрама. Проте навіть крізь шпари паркану було видно, що на цьому обійсті тепер найбільше бракує чоловіка.

Пурім Пурімом, а підпертя оборогу підрихтувати треба, подумав Сандуляк. Подивився на похилений бік повітки з сіном укінці городу, на її дрантиві боки, підперті колами. Пішов у Машталеровий дровітень шукати сокиру. Весь чоловічий інструмент — лопати, сокири, рубанки, пили, молотки, цвяхи — водночас вишкірилися до Тимофія надломленими, притупленими та заіржавілими зубцями й лезами, скаржачись і радіючи водночас, що нарешті й до них дійшла черга пестоців справжньої чоловічої руки, справжньої чоловічої сили.

Тимофій працював швидко й з охотою. Працював і після того, як Андрійко покликав його додому. Працював і тоді, коли в його хаті засвітився каганець під стелею, а в Машталеровій — стихли дитячі голоси.

З оборогу пахло свіжо складене сіно.

Із трепети зрідка пугикала сова.

І тепер уже навіть держак сокири, зігрітий Тимофієвими руками, знову нагадав, що час іти домів: на Тисову Рівню впала місячна ніч.

Він стояв, віддихуючись від роботи, припертий спиною до сіна, коли з темряви вигулькнула Естер. Як тоненька свічечка. У блаженській сукенці, крізь яку випирали гострі — немов підліткові — ключиці, без звичного свого лейбика, з залишками суцвіть у волоссі, з карафкою темного вина, накритою маленьким келишком. Вона гойднулася перед Тимофієвими очима, ніби недалеко від них трепета, обдала його якимсь незаним доти повівом, так, ніби її шкіра випаровувала сік любистку з материнкою вкупі.

Місяць стояв між ними. Тимофій поклав сокиру собі під ноги.

— Знаєш, Тимофій, — Естер закинула голову назад так, що забілили її зуби й перелилося сріблом чорне волосся, — в Талмуді є припис: випити в Пурім стільки вина, щоб уже не відрізнути проклять Аманові від благословення Мордехаєві. Я так давно не пила вина... Ти вип’єш зі мною? Ти — за свято, я — за твою роботу? Я його сама робила. З порічок.

Не чекаючи відповіді, Естер налила в келишок, пригубила й подала його Тимофієві.

Він випив, налив іще й пригубив.

Тоді вина випила Естер.

Так повторилося тричі.

Тимофій терся спиною об сіно оборогу, і воно, кришене тертям на січку, пахло гостро, як пахне свіжа трава з-під коси.

З-під сукенки гостро пахло гаряче тіло жінки.

Тимофієві здалося, що на нього одночасно впали прокляття й благословення всього цього нічного запашного світу, коли він відкинув карафку з вином назадсьебе й вино забулькотіло в сні, змішуючи свої гострі, солодкі запахи з запахом в'ялої трави і в'ялої Естер, яку він цілував настоячи, приперши до м'якого оборогу. Цілував і м'яв малі, ніби в дівчинки, м'які податливі груди, чув, як рубінові вина розривають його нароблене, але здорове чоловіче тіло... Він знову то грубо, то лагідно втискав її в оборіг, чуючи, як ззаду коле і кришиться сіно, а тоді розвертав, мов палаючу скіпку, круг себе, боячись задушити в нестерпних від жаги обіймах, аж поки його оголена гаряча плоть не торкнулася оголеного — пахкого, що жар, — стегна Естер.

Після цього врешті таки стався кінець світу. І від того наглого, не передбачуваного й неможливого відчаю єднання непоєднуваного, на подвір'ї Абрама Машталера, під нічним оборогом і хитрим світлом літнього місяця майже вимушено таки побраталися Аман із Мордехаєм — бо Естер дрижала в Тимофієвих руках, як біла трепета за їхніми спинами в лузі, а він настоячи лив у неї своє щедre чоловіче сім'я, як ллють у відро з криниці воду, розбризкуючи її навсібіч, не дбаючи про краплі, що стікають по дужці й стінках відра на землю.

Це тривало так коротко, так незбагненно коротко, майже миттєво, що Тимофій і не втямив, як опинився перед порогом своєї хати, — тверезий у голові й п'яний у тілі; як довго сидів під хатньою стіною на лавці; як мало не до півночі теленіла йому на вухо Марія про свій жаль до бідної вдовиці Естер, і завчено й звично гладила в темряві зарослі чоловікові груди, а Тимофій лежав із міцно стуленими очима, й здавалося йому, що то молода гадина холодною шкірою пече його ожилу шкіру. І він різко й покvapливо перевернув Марію на себе...

8

... *А НАВЕСНІ ЕСТЕР* вродила дитину.

Русяву дівчинку.

І назвала її Ханою.

Хана — то й Хана. Була війна. Чоловіків — кого вибили на австрійському фронті, кого спровадили на той світ русаки. Терплячі жінки стужилися за чоловічою ласкою. А у Вижниці чоловіків, іще при здоров'ї й при силі, було більше, аніж у Тисовій Рівні.

Отож заздрісні, ті, що при своїх газдах, рівнянські баби швидко винесли присуд розбагатілій на один рот єврейці-вдовиці: Естер носила до Вижниці на базар яблука й груші. Хтось її там сподобив. Зробилася дитинка. Природна справа. А що іще один рот... де годуються троє, вигодується й четверте.

Сандуляки називали найменшу Машталерчину доньку Анною і забавлялися з нею, як із рідною: Естер частенько, за наполяганням Марії, залишала дитину в сусідів, сама пропадаючи із садовоною та іншими сметанами-молоками на вижницькому торжку. А

Марія — коли через паркан покрикувала на старших Машталерових дітваків, що тягали немовля як не в тачці, то трусили на руках, не дуже дбаючи про його безпеку, а коли й сама подовгу гладила русяві кучері: „Шкода маленького жиденяти,.. Шкода Естер з її вдовиною судьбою... Шкода дітей, що не знають татової ласки...”

А поміж тим трохи жаліла й себе: хотіла, але чомусь не могла більше вчинити Тимофієві дитинки. Такої ж мацюцької і запашної, як русява, ніби їхній Андрійко, Хана — Анна.

Так рік за роком у клопотах минало сусідське життя.

Коли весело, коли слізно тягнулися дні й у Тисовій Рівні.

Але Пурім, ані звичайний, ані малий, Машталери більше ніколи чомусь не святкували. Чи, може, через те, що старіли, чи через постійну хвилю статків-нестатків. Отож більше ніколи не кликали до себе й Сандуляків, хоча хвіртка між двома обійстями була постійно відчинена.

А згодом не до Пуріму стало ні в Вижниці, ні в Тисовій Рівні. Страх і неспокій поперемінно сковував людей, бо прийшов і пішов твердий на вдачу москалик, прийшов і пішов звиклий до муштри й дисципліни румун, знову вступивши край швидкому до дій москалеві.

Однак велика таємниця, що лежала поміж двома людьми — Тимофієм Сандуляком і Естер Машталер — залишилася б навіки таємницею, коли б не та колісниця, що неслася цілим світом і цими горами, і не дивилася під свої колеса, переїжджаючи ними винних і невинних, пов’язаних між собою коли любов’ю, коли ненавистю. Так, ніби ті колеса не могли відрізнити людей від риби, яку щодня переїжджали кінські підводи, переходячи притоку Черемошу — Білий потік — убрид, бо так багато було тої риби форелі в тодішніх горах.

Отож риби в потоках і ріках тоді прибувало, а людей меншало.

Бо майже ніколи не є навпаки.

9

... **ОДНА ТИСЯЧА ДЕВ’ЯТСОТ** сорок п’ятого року подобрілий москаль процідив крізь зуби євреям — колишнім румунським підданам — забиратися з совіцької тепер Буковини в свою Румунію. Але робити то скоро, поки він не передумав і поки він не переписав закони для *чужих* євреїв.

Починалося ще одне велике переселення люду, поріділого в нетривкі часи миру і в сповільнені часи воєн.

Біла, як збиране звечора молоко, Естер, із заломленими в замок худими пальцями, стала на порозі Сандулякової хати. Її великі сірі очі були повні відчаю і тамованих сліз. Нагла гризота витончила й без того пісне тіло так, що сукенка з фартухом висіли на ній, як ганчір’я на городньому опудалі. Була простоволоса, без хустки, в гумових калошах на босу ногу, з постарілим разом із нею сірим своїм лейбиком на лівому плечі.

Естер якусь мить мовчки постояла біля дверей і раптом сіла просто на підлогу, як сідають юдеї в час жалоби.

Вражена Марія, що на той час совала порожні баняки під припідчком, випустила з рук коцюбу й підбігла до Машталерки.

Вона зводила безсилу жінку на ноги і з переляку кричала у прочинені на ганок двері:
— Тимофі-і-і-ю! Чуєте, Тимофію, ідіть скоренько до хати!

Тепер зів'яла Естер сиділа на постелі під стіною й дивилася на Сандуляків, а Сандуляки дивилися на неї.

— Візьміть Хану до себе а хоч би служницею, але врятуйте невинну дитину, — сказала раптово, ніби замахнулася сокирою. І впала перед обома на коліна, тягнучи руки, як для обіймів. — Вона добра. Чиста. І на жидівку не схожа. — Дивилася, немовби пекла очима простір між Марією й Тимофієм. — Вона майже ваша... — плакала й висякалася в поділ сукенки Естер. — У нас нема золота, щоб заплатити вам за таку дитину. А вона нікуди не хоче йти з Тисової Рівні, і ні до кого, крім вас. Я можу заплатити вам лише її чистотою й невинністю. — Естер говорила схлипуючи й знов тягнула руки до Марієвих колін, намагаючись їх обняти. — Ми мусимо їхати звідси... Ми мусимо виривати себе з корінням... Ви знаєте, що робили з жидами в цю війну в Польщі. А як не знаєте всього, то я й розказувати не розкажу... краще не знати... може, тепер у Румунії хочуть з нами зробити те саме... а Хана... вона — як вилушок із лісового горішка. Спасіть її як свою дитину... зо мною вона не спасеться...

... Життя дочасно робило з Тимофія старого діда, хоча йому ще не було й сімдесятки. Він на очах малів і горбився. Говорив мало, так, ніби мав забуття в своїй пам'яті, бо не міг згадати інші слова, крім „робити”, „їсти”, „спати”. Шкандибав, спираючись на бук із трепети, а коли на ніч лишав його під стіною хати, забивав у землю так, ніби вбивав осиковий кіл у груди невидимого упиря.

Марію за кілька років після нетривалої боли грудей віднесли на цвинтар.

Пошлюблений Андрій жив на іншому дальньому куті Тисової Рівні — на Царині, приймаком у своєї жінки Софії.

І тільки Хана-Анна, що з роками дедалі більше ставала схожою на Андрія, робітна, як і її батько, осиротівши ще раз, тепер мовчала так само багато, як і батько.

Поки жила Марія, сусідська дівчина була такою згідливою і совісною, що Сандулячку називала мамою, і бідній жінці, яка не хотіла здогадатися про правду, чи не подавала жодного знаку, що її знає, язик не повертався заборонити приймачці це робити.

По смерті Марії Анна почала ходити до церкви, перед тим вихрестившись у Вижниці. Невдовзі — за згодою Тимофія — переписалася на „Сандуляк”, хоча по-батькові залишалася „Естерівна”.

У документах сільради Анна значилася Тимофієвою донькою.

10

... **А В СОРОК ВОСЬМОМУ** Анна-Хана — наполовину Машталер, наполовину Сандуляк, замість нарешті вже віддатися за котрогось газдовитого парубка, з двома дівчатами з Пісків пішла до лісу.

А Тимофій з тої пори впав на коліна.

Прийдуть сусіди провідати свого сусіда,
принесе татові Андрій чи невістка їсти,
а дід — білий, мов лунь,

незмінно стоїть навколішки перед образом Матері Божої й читає беззвучну молитву, лише плямкає старечими губами.

— Що мені люди... Прошу Бога за Анну, — єдиний раз відповів синові на його „Тату, вас візьмуть на сміх люди”. А далі не казав більше нічого, лиш цілоденно молився.

Уліті — поза ворітьми, в малюсінській капличці, що склав своїми ослабленими руками після Маріїної смерті. Взимку — в скупі нагрітій, проте щедро обвішаній образами хаті. Так, що декотрі молодіці з Пісків, які носили Тимофієві їсти, подеколи не доходили два кілометри до каплички коло церкви на службу Божу, а припадали перед Сандуляковими образами в хаті.

Андрій перестав ходити до тата після того, як Тимофій погрозово підняв на сина свого осикового бука:

— Ти! Здоровий бугаю! Ти вівцям у колгозі бубушки рахуєш, а крішка дитини морозить кістки у лісі! Чого так має бути?!

В ті дні Тисовою Рівнею ходили вербувальники, і Андрій, покинувши бездітну Софію й не попрощавшись із батьком, завербувався на шахти в Донбас, жодного разу не подавши звідки звістку про себе.

А Тимофій, говорили між собою люди, дурів на очах. Якось то найняв фіру до Вижниці та й пішов у колишню „Майстерню надгробків Фейгела Когана”. Там тепер порядкував майстер Ілля Руснак, котрого ще Коган учив різець у руках тримати, але з буквів своїх юдейських навчив Іллю карбувати в камені лиш одне — „*Над усіма коронами — корона доброго імені*”; а іншого не вчив, бо казав: „І цих слів буде забагато, як не дадуть їх писати на жидівських могилах, та й не буде для кого писати, як повибивають колись жидів якісь черкеси чи русаки”.

Отож Сандуляк, який тепер мало дружив із розумом, замовив у Руснака один великий — камінний — хрест із двома написами: „Тимофій Сандуляк син Василя 1880 — 19...”, а нижче — „Анна Сандуляк донька Тимофія 1926 — 19...”. Закопав хрест поруч із Маріїною могилою, обгородивши місце на двох майбутніх покійників, і знов упав на коліна перед образами Божими.

... **ЯК ЖИЛОСЯ АННІ** в криївках та на лісових дорогах, у Тисовій Рівні не знали доти, поки не переказали пошепки люди: „З Бурчелу, з підірваного „стрибками” бункера, привезли в Вижницю, на МГБ ранену молоду жидівку. Виглядно, що то й не Сандулякова Анна, бо дуже вже спритна була. Як ласиця. Онде скільки років полювали на неї, а не годні були зловити. Але з іншого боку, де ти тут знайдеш іще другу таку тверду жидівку, та ще з Тисової Рівні, коли тут одних жидів вибили до ноги в час, коли за румуном та мадяром зо страху курилася дорога, а москаль іще не зайшов, а тим жидам, що лишилися, — відкрили дорогу в Румунію? Чи на життя, чи на смерть, хтозна? Жменя тих, хто лишився, переважно в Вижниці, причаїлися тихо, як миші за лубом, навіть у себе вдома, не те, щоби по бункерах та криївках пробувати міряться силою з владою”.

А „ранена жидівка” була таки з Тисової Рівні. Декотрі люди знали це *точно*, бо скрізь є люди, які знають правду.

Тимофій вислухав небезпечну бесіду, мало не на пальцях передану сусідськими — *знаючими* — людьми, й мовчки зайшов до хати, не забивши, як звично, осикового бука під стіною в землю.

Зранку наступного дня його не було видно ніде.

І вдень також.

Певно, робив свою щоденну роботу: молився за Анну.

Але не показався Тимофій іще почерез ніч навіть до виходку. Сусіди сказали *кому треба*.

Ті самі знаючі люди переказали невістці Софії й переказали в сільраду. Мало що може бути з дідом... Може, стратився з горя?

... Сухонький, як висохла на сонці бадиллина, Тимофій — у довгій білій сорочці, що її гуцули випускають поверх полотняних штанів — портяниць, накритий до половини тіла легким вовняним укривалом, із складеними на грудях, як до смерті, руками, мертво (лише без свічки) лежав на білій подушці, набитій тирсою, в чистій постелі під стіною. Груба воскова свічка, зсукана вдвоє, з гострим запахом прополісу і з сірником коло неї, лежала на відстані руки від ліжка.

Але Тимофій не був мертвий. Його запалі старечі груди піднімалися нечасто, проте повільно, як піднімається повільно дим із димаря над хатою у вогку зимову погоду.

Представник сільради поторгав діда за плече. Далі за руку. Потім вщипнув щоку.

Дід дихав так само рівно, але на щипки не реагував. Як не реагував ні на що інше.

Тоді викликали рівнянського фельдшера.

Фельдшер сказав: „Вилив крові в мозок. Скажете, коли умре”. І зачинив за собою двері.

Погомоніли — похитали головами сусіди, розімкнули дідові руки, поклали вздовж тіла — та й розтеклися собі поза двері.

Лишилася з дідом сама Софія.

11

ТИМОФІЙ НЕ ВМЕР ні на завтра, ні через тиждень.

Дід дихав і чи то спав, чи вмирав.

Софія сотку разів на день підбігала до постелі, рукою пробувала свекрове чоло, тоді коротко плакала, але незмінно перестеляла діда з-під мокрого.

„Або умре зовсім, або оживе”, — по якимсь часі сказали в Тисовій Рівні, щоразу, однак, хрестячись при згадці про Сандуляка.

Анна на МГБ, не знати чим, але розпоролася вночі собі жилу під горлом і зійшла до ранку кров'ю.

Де її поховали, в Тисовій Рівні знати не знали. Якось добра душа, певно, котроїсь ночі, на хресті, вкопаному Тимофієм біля Маріїної могили, цвяхом дошкребла дві цифри до року Анниної смерті — „...51”.

Коли минуло два тижні, а Тимофій і не жив, і не спокійнився, привезли докторів із області. Діда як могли дослідили на місці й утішили невістку:

— Всі органи функціонують відповідно до віку. А такий сон може тривати довго. Якщо справдяться наші висновки, це може стати унікальним випадком для медицини.

Доктори якось назвали той сон, але Софії було ніяково перепитувати про *літургію*, чи як їй воно почулося, бо Софія знала лише про літургію в церковній справі.

Доктори вставили дідові тонкі еластичні трубки в ніс, зафіксували на лівому зап'ясті голку в вені, розписали сільському фельдшеріві, якими ліками й коли годувати діда через трубки й катетери, проінструкували Софію, з'їли холодцю, звареного невісткою для такого випадку — та з тим і задрали ноги в старенький „газик”.

Раз на кілька місяців приїжджали в Тисову Рівню доктори з Вижниці або з Чернівців.

Через рік приїхав професор із самого Львова. Ще через рік привезли професора з Києва.

І ці були небагатослівні. А коли говорили — Софія мале що розуміла, крім слів про ту саму літургію, якої, втім, не розуміла дотепер. Не розуміла ні тут, коло діда, ні навіть у церкві, де піп читав службу з книжки не нашими словами. Знала лише одне: нікому, крім єдиної неї, дід не потрібний. А віддавати його в дідорню⁴ вона би не віддала, навіть коли б дід спав роками. Отож доглядала його, ніби малу дитину. Може, вклала душу в діда, як уклала би в дитинку, якої не народила Андрієві.

А може, відмолювала які інші свої гріхи? Хтозна...

В такій її щоденній роботі минуло три роки.

...**ТИМОФІЙ САНДУЛЯК** аж до самої смерті просидів на лавці під хатою із складеними у замок перед себе долонями. Чи молився, чи просто лиш думав, про те не знала навіть Софія. Коли мовчки дивився в небо, а коли говорив із невісткою. Але говорив мало, та й то лише про теперішнє. Часто хитав головою, ніби щось заперечував кому. А може, то була ознака якоїсь його нервової хвороби.

Щотижня просив зістарілу й згорблену Софію йти на цвинтар подивитися, чи не позаростали бур'янами могилки Марії й Анни, чи не похилилися хрести, чи не постиралися на них написи, чи поміж Марією й Анною готове місце для нього.

Ніхто в селі, навіть найкмітливіші люди й світові брехухи, так і не наважився сказати дідові, що Аннине місце — порожнє.

Що видів на тому світі, Тимофій не розказав навіть батюшці на сповіді.

Але мовчазного білого діда з осиковим буком під стіною охочі до балачок зрідка таки зачіпали:

— Вуйку, а скільки ви маєте років?

Тимофій знизував плечима, мовби від здивування, але відповідав так, як ніхто в Тисовій Рівні:

— А ти, дитино, спитай мене, скільки я вже не маю, а те, що маю, то крішка ся лишила. Майже ніц!

А не мав тоді Тимофій Сандуляк уже вісімдесят і п'ять років.

⁴ Дідорня (діал.) — дім для людей похилого віку.

Травень — серпень, 2006,
Київ — Розтоки.